

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Sectio Decimateria. Inualidi Conatus contra dictam sententiam verbo
exploduntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

SECTIO DECIMATERTIA.

*Invalidi Conatus contra dictam sententiam verbo
exploduntur.*

CVm lis illa de Collectarum solutione & Monasterii statu, ab Archiepiscopo coram consilio Aulico intentata, & tanto studio & tot annis agitata, ac tandem à tam excelso Iudice in possessorio fuerit decisa; mirum, quid in mentem venerit moderno Archiepiscopo, cur se huic sententiæ iustissimæ (quam iniustam vocant notæ marginales numero 44.) conatus sit opponere, de ea tam acerbè queri, quasi contra omnia iura S. R. Imperii, fundamentales Constitutiones fuerit iudicatum, remedia facti omnia se contra adhibiturum firminatus. & ad hoc etiam successores suos excitet & adhortetur, prout videre est num. 44. vsque ad 55.

Verùm quid ista omnia, quæ & dicuntur istic, & gesta sunt alibi, profuerunt?

Omnes enim illæ tanto molimine conquistæ machinæ, Electorum Principum ternæ præsentæ intercessionales litteræ, quarum unæ tantum exhibentur in libello, iudicij Cameralis testimoniales, eiusdemque Mandatum sine clausula ex practicum, quid effecerunt?

Nonne, si sæpedita Cameralis sententia de Anno MDLXX. vti libelli auctor toties sine fundamento asserit, contraria fuisset sententiæ Consilij Aulici, vel per illam aliquid Archiepiscopo in Monasterium adiudicatum fuisset, illud tandem à Cæsareo Consilio Aulico agnitum foret? præsertim cum noua disceptatione & litigio ab Archiepiscopo moderno intentato, Abbati iterum fuerit de istius sententiæ iudicato diu multumque aduersus ipsam contendendum? Cùm illam rem examinari à Cæs. Maiestate tam instantè Electores peterent?

Et cùm omnibus illis consideratis, perpensis & iterum iterumque ageratis, S. Cæs. Maiestas decreuerit, sententiam anno MDCXXVI. tertia Augusti latam super ordinario possessorio, saluam omnino permanere debere; & nihilominus partes litigantes quoad petitorium ac Camerale Tribunal Spiram remitti, iustis rationibus ad id mouentibus.

Quid quæso aliud obtinuit modernus Archiepiscopus, quàm confirmationem sententiæ Consilij Aulici Cæsarei? Quid aliud, quam manifestam declarationem, post tam accuratam causæ cognitionem; sententiam illam anni MDLXX. huic posteriori Consilij Aulici non repugnare, nihilque adhuc in petitorio iudicatum de iure, quod Archiepiscopus prætendebat, in Camera Spirensi, sed integrum esse partibus ibi in petitorio agere? Quod sanè petitorium nullo modo formidamus, & securos nos esse iubent tot & tam luculenta libertatis & iuris nostri fundamenta.

Cæterum ex ijs, quæ superius de sæpeditæ Cameralis sententiæ iudicato & sensu diximus, quiuis facilè intelligit præfatas Electorum Epistolas & Camera Imperialis mandata, per sinistras informationes & prauam ac detortam sententiæ illius applicationem fuisse ex practicum, de quibus proinde nihil opus est addere. Illud solum Lectorem memorem esse velim, dum mandatum

quod-

quoddam à Camerâ Imperiali extractum, quod auctor libelli sub litt. R. & S. exhibet, & similia, videbit & leget, quod DD. passim tradunt mandata eiusmodi sine clausulâ ipso iure non valere & illa impunè contemni & sperni posse, quod multis iuris & DD. autoritatibus probat Gailius *lib. 1. obseru. 13. num. 1. & 2.*

De Aduocatiâ verò & protectione Luxemburgensi, quam passim auctor indignè perstringit, agetur.

Denique etiam illud rogo, vt æquus Lector hic in transitu memori mente recondat, quanta fuerit Augustissimi Cæsaris Ferdinandi II. tum in omnibus tum in hoc quoque negotio iustitia, Constantia, animi Magnitudo, quòd se ab eo, quod ius & ratio exigebat, nullis intercessionibus, neque actoris importunâ & acerbâ sollicitatione, neque vllis status politici considerationibus (cùm plurimùm eius interesset habere Archiepiscopum amicum in eo rerum cardine) siuerit, vel latum vnguem abduci, sed sine personarum acceptione ius dixerit, & sententiam sermè prolatam contra omnes & potentia & artificij machinas sit tutatus.

SECTIO DECIMAQVARTA.

Nonnulla contra Exemptionem Ecclesiasticam Monasterij obiecta refelluntur.

MUltis deinceps paginis à numero 55. vsque ad 77. auctor nihil aliud dicit, quàm licuisse Archiepiscopo moderno, non obstante illâ sententiâ Aulici Consilij, & remissione ad Cameram Spirensis viam iuris deserere, viam facti ingredi, arma capere, bellum inferre, Maximianos & viciniam infestare, tantos in Sac. Roman. Imperio motus concitare.

Qui omnis discursus, eum non nisi imaginariis, & supra iam reiectis fundamentis nitatur, nullam etiam vim habet, neque vlli homini sincero iudicio prædito, satisfacere potest; risum potiùs moueat, quod ob vnus exigua arcis Freudenburgicæ (quæ Maximinianæ ditionis est) expugnationem, à Re-dis Christianissimi milite peractam, tantopere auctor se iactet instar Pyrgopolinica cuiuspiam, velut de immani quodam fortalio & hoste deuictò sibi applaudat, & quasi in illo ius omne Sancti Maximini fuerit debellatum, triumphet. Cui simile est illud, quod de effractis Monasterii portis Anno MDLXVIII. vi tormentorum bellicorum gloriari audet.

Sapientiùs fecisses, mi scriptor, si non tantopere fortunæ patumper blandienti fidisses, & ea, quorum te iam meritò & poenitet & pudet, altissimo silentio inuoluisses. Quæ quidem omnia dicta & redicta, sicut nostro iuri nullo modo obsunt: ita in ijs recensendis & reijciendis tempus & operam perdere non est animus. Causam & facta Archiepiscopi moderni altiori subsellio examinandam relinquimus.

Illud solum hîc verbo vno expediendum est, quod auctor dicit, licuisse Archiepiscopo moderno etiam excommunicationis fulmine Religiosos Maximianos ferire.

Quòd omnino fortissimè negamus, cùm constet illos Iurisdictioni